

B. Mihály Csilla

Nyári zsoltár

*Nyugatra néz a néma ég,
milyen nehéz, tömör!
Idő falán a szél marék
hideg mesét söpör,
Korán, de már a végtelen
hazába vinni kénytelen
a nyárcsodát, s a sárga rét
siratja már, siratja még,
ne menj, te szép gyönyör!*

*Bolyong a zúgó estharang,
a csendje mélyre nyúl,
szíved porát, giling-galang,
letörli, s elcsitul.
Kutasd a véges út okát,
a fény ezüst selyembrokát
ruhája bő, de felveszem,
csak itt maradj belül velem,
te szent s örökre új!*

Tik-tak

*Fordulón az év, benyit,
fények játszanak,
éltünk emlékképeit
őrző házfalak
ránk borulnak, mint a tél,
lassuló napok,
leng a függöny, lámpabél;
tik-tak, megfagyok.*

*Alszik, alszik már a kert,
földje is deres,
mint egy öblös tálba mert
hús gyümölcsleves,
hangunk csennel átszövött,*

*végtelenbe száll,
jár az ablakok mögött,
jár a vén halál.*

*Álom, élet, vágyakol,
halk időzene,
szívünkben tiktakol
Isten vekkere.
Lesznek, lesz-e béke, hit,
hálatelt imák?
Hogyha ébreszt, lesz-e itt
boldogabb világ?*

Kolozsvár

*Loboncos álmaim, örökre szépek,
belétek botlom, lépjek bárhova,
magamba zártalak, te, árva fészek,
diákkoromnak kincses városa.*

*Kövén ülök megint a régi térnek,
a Szent Mihály-templom harangja zúg,
ó, hajnalokba fulladó sötétek,
s a Donát úti hárs takarta zug,*

*a Fellegvár s a bástyafal tövében
milyen varázsos volt a lét s törékeny,
ügyelt szemével ránk a Kis-Szamos.*

*De most szívem nyilall e vad közönyben,
mert ismeretlen jár csupán köröttem,
s emlékeimnek fényporán tapos.*

Tremezzo*

*Az ódon kertkapun, a tó felől belépve,
olajfák, ciprusok között a szó vidámabb,
kerubok szárnyain hűs vízszemek zihálnak,
s peregnek bódító azáleák fejére.*

*A pompa részegen forog, ledönt a béke,
oroszlánok fogát a vén idő porítja,
amott, a fás liget szívéen lovas kocsikra
zúfolják fel maguk, s szaladnak át a fénybe*

*izgága emberek, ma mindent látni kéne!
Kortyolni, inni még az élet mámorából,
s kifáradt, holt napon megállni tudni végre.*

*E nyugtalan idill a bőrömön kopácsol,
karmával fogva tart az ég, vakít a kékje,
s letesz, ha már megunt, a tó jeges vizére.*

Hömpölygő május

*Mint ezernyi tarka, pezsgő
víg gomolyba bújt, serény
pillanat, ha láza megnő,
s önfeledten ég belém,
úgy terül a fény a fákra
hömpölyögve, zsongva rázza
szél a lombot, selymes árnya
ringató neszén
leng, libegve száll a lelkem,
éber éhe duzzadó,
átölelve tart e percben,
s enyhet oszt a dús való,
csendje permet, álma fényfolt,
lét, jövő, ma és a régvolt
lángra lobban s ég az égbolt
pirkadó szemén.*

* lombardiai település

Kutyavilág

*Homály borong a lassú lét zajában,
mord ágyúszó süvít dörögve el,
a föld göröngyös, életunt, anyátlan,
ledől egy ház, friss vérszagot lehel.*

*Gazdátlan eb szaladgál, és ugatja,
amint a mélybe hull a holt anyag,
kiszúr a rendszer, orvul, képmutatva
pár nemzedéknyi rabszolgát farag.*

*A nagy globális éjszakának torka
felénk köhinti rémes szitkait,
egy kontinensnyi álomból lesz szolgál,
és üldözötté válik itt a hit.*

*A pénzre váltott gondolatromokra
nem épülhet világ, amíg hamis,
éhes kutyák egymásra fintorogva
felfalják majd a csontjainkat is.*

